

Arrest

nr. 73 428 van 17 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. TIELEMAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 22 november 2010 het Rijk binnen en dienden op 22 november 2010 een asielaanvraag in. Op 16 augustus 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer S. M. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Nagarkovil, Jaffna district, Sri Lanka. In 1995 werd uw streek ingenomen door het Srilankaanse leger waardoor u uitweek naar Udayarkaddu in de Vanni. Daar werkte u voor de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). U bracht er voedsel naar de kampen van de Tijgers en werd daarvoor betaald. Dit was een voltijdse job die u gedurende 14 jaar uitoefende. Daarnaast werkte u in de weekends nog als visser. In 2008 verliet u Udayarkaddu. U

verbleef een tijdje in Vallipunan. Op 1 februari 2009 vond er een bomaanslag plaats. Uw derde kind, dat toen nog maar anderhalve maand oud was, kwam daarbij om het leven en uw echtgenote haar arm was gebroken. Vervolgens vluchtten jullie naar Mattalan en op 19 februari 2009 keerden jullie uiteindelijk per boot terug naar Jaffna district. U ging er in Sakkoddai wonen. In september 2010 kreeg u problemen met het leger. Iemand in Sakkoddai had u verraden en aan de militairen verteld over uw activiteiten bij de LTTE. Tot drie keer toe kwamen ze bij uw thuis naar u op zoek maar u was er nooit. Ze vielen daarbij uw echtgenote lastig. U ging naar het militair kamp in Sakkoddai. Daar werd u doorgestuurd naar het militair kamp van Valvettithurai. De militairen stelden u vragen over uw connecties met de LTTE. U vertelde hen de waarheid, namelijk dat u tegen betaling voor hen had gewerkt. Uw identiteitskaart werd in beslag genomen en u diende zich elke week te melden in Valvettithurai. Enkele weken later stonden de moeders van twee mannen die zich net als u moesten melden te wenen voor de poort van het kamp. Ze waren verdwenen. U werd bang dat u hetzelfde zou overkomen en vluchtte op 12 oktober 2010 met uw gezin naar Colombo. Daar kwam u in contact met een smokkelaar die u en uw gezin naar Europa bracht. Eerst namen jullie een vlucht naar China. Van daaruit vlogen jullie naar Afrika en vervolgens naar Europa. Dan werden jullie met een auto naar België gebracht waar u op 22 november 2010 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, een gelegaliseerde kopie van de geboorteaktes van uw echtgenote en twee kinderen, uw visserskaart, een document m.b.t. uw pensioenfonds, een kopie van een aangifte bij de politie i.v.m. het verlies van uw motorfiets, een kopie van een bankafschrift van uw dochter, een brief van de vissersvereniging van Nagarkovil, een brief van de Grama Sevaka van Sakkoddai, een kopie van een verklaring van de pastoor van Sakkoddai, een kopie van uw familierantsoenkaart, het OL-certificaat van uw echtgenote, een schoolcertificaat van uw zoon en twee medische attesten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u, ondanks uw bewering gedurende 14 jaar in de Vanni te hebben gewoond, slechts één document kan neerleggen dat kan aantonen dat u in Vanni hebt verbleven. Het betreft namelijk uw huwelijksakte die werd opgesteld in 1996. Van de jaren na 1996 kon u echter geen enkel document neerleggen dat uw verblijf in de Vanni kon bewijzen. U legde wel verschillende documenten neer die zijn uitgegeven in de periode 1995 – 2009 maar behalve uw huwelijksakte werd geen enkel ander document daarvan uitgegeven in de Vanni. Volgens de OL certificaten van uw echtgenote nam zij in december 1995 alsook in december 1997 deel aan examens in Point Pedro. Zelf verklaarde ze nochtans in 1995 reeds te zijn gevlucht naar de Vanni. Uw rijbewijs werd in 2005 uitgegeven. Daarop staat een adres vermeld in Thirukadaloor in Trincomallee district. Volgens u deed u uw rij-examen in Trincomallee en verbleef u daar toen bij een vriend. Daarom gaf u zijn adres op als verblijfplaats (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Aan deze verklaringen kan echter weinig geloof worden gehecht. Bovendien staat op de identiteitskaart van uw echtgenote die in 2001 werd uitgegeven eveneens dat zij in Thirukadaloor woont. Zij verklaarde dit door te stellen dat haar moeder daar woonde en zij bij de aanvraag van haar identiteitskaart het adres moest opgeven waarop ze die wilde ontvangen. Aangezien het in Vanni niet mogelijk was om een identiteitskaart aan te vragen, gaf ze het adres van haar moeder op. De vaststelling dat zowel de identiteitskaart van uw echtgenote als uw rijbewijs een adres in Thirukadaloor vermelden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring gedurende 14 jaar in de Vanni te hebben gewoond. Het is overigens ook niet geloofwaardig dat uw echtgenote in 2001 in LTTE gecontroleerd gebied zou wonen maar wel een nationale identiteitskaart zou aanvragen. Verder dient te worden opgemerkt dat uw zoon in 2002 eveneens in Trincomallee werd geboren. Er kan dus worden besloten dat uit de documenten die u neerlegde alles behalve blijkt dat u tussen 1995 en 2009 permanent in Vanni gebied zou hebben gewoond. Voorts verklaarde u dat uw echtgenote op 1 februari 2009 gewond raakte bij een bombardement in de Vanni. Ze had daarbij haar arm gebroken (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Uit het medisch attest dat u neerlegt en dat op 3 maart 2009 in Jaffna werd uitgegeven, blijkt echter nergens dat uw echtgenote gewond werd bij een bombardement. Integendeel, volgens het attest zou uw echtgenote haar arm hebben gebroken bij een ongelukkige val van haar fiets. Behalve uw ongeloofwaardige verklaring dat u 14 jaar lang in de Vanni zou hebben verbleven, zijn er evenzeer twijfels gerezen m.b.t. enkele andere zaken. Volgens uw verklaringen zou u op 19 februari

2009 per boot van Mattalan naar Point Pedro zijn gevlucht (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Volgens uw echtgenote zouden jullie over zee zijn teruggekeerd naar Point Pedro (zie gehoorverslag CGVS p. 2). De afstand tussen deze twee plaatsen bedraagt ongeveer 70 kilometer. Het kan op zijn minst eigenaardig worden genoemd dat u in februari 2009, wanneer de oorlog op zijn einde loopt en hevig woedt, tracht de Vanni te ontvluchten per boot. Zowel het Sri Lankaans leger als de LTTE waren immers ook op zee sterk vertegenwoordigd.

Verder verklaarde u dat het Srilankaans leger drie keer bij uw thuis naar u op zoek kwam. Toen u uiteindelijk in het legerkamp was, vroegen ze u wat u voor de LTTE had gedaan. U vertelde de waarheid en zei dat u tegen betaling voor de Tijgers had gewerkt. Na het verhoor werd u doorgestuurd naar een groter legerkamp in Valvettithurai. Daar werd uw identiteitskaart in beslag genomen. Er werd u opgelegd u wekelijks te melden in het legerkamp van Valvettithurai (zie gehoorverslag CGVS p. 8). U deed dit drie keer en werd daar nooit slecht behandeld (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Na de derde keer werd u bang en bent u gevlucht (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Er dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat u de militairen vertelt dat u voor de LTTE hebt gewerkt en dat zij u daarna zomaar vrijuit laten gaan. Personen van wie men louter vermoedens had dat die iets met de LTTE zouden te maken gehad kunnen hebben, werden door het Sri Lankaans leger hardhandig aangepakt. Dat ze u altijd goed behandeld hebben, u niet geslagen hebben en u na verhoor zomaar lieten gaan, is dan ook volledig in strijd met gekende situatie. Uw verklaring dat u niet werd opgesloten en altijd goed behandeld werd, doet eens te meer afbreuk aan uw beweerde banden met de LTTE.

Voorts verklaarde u nadat u zich niet meer ging melden per bus naar Colombo te zijn gevlucht. U passeerde daarbij de legercontrolepost van Omanthai. U toonde daar uw rijbewijs en uw visserskaart maar u zou niet zijn tegengehouden (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Ook deze verklaring ondermijnt op ernstige wijze uw verklaring dat u uit schrik voor het leger zou zijn gevlucht. Aangezien het leger u een meldingsplicht had opgelegd, was u voor het leger iemand die in de gaten gehouden moest worden. Het is dus niet aannemelijk dat u probleemloos voorbij de legercontrolepost kon geraken op uw reis van Point Pedro naar Colombo.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit. De identiteitskaart van uw echtgenote en de gelegaliseerde kopieën van de geboorteaktes van uw echtgenote en twee kinderen bevestigen ook hun nationaliteit en identiteit. Deze staan evenwel niet ter discussie. Uw huwelijksakte bevestigt uw burgerlijke staat en het feit dat u in 1996 in de Vanni gehuwd bent. De brief van de Grama Sevaka van Sakkodai, de brief van de vissersvereniging van Nagarkovil en de verklaring van de pastoor van Sakkodai werden ten uwer behoeve opgesteld en hebben bijgevolg geen objectieve bewijswaarde. De overige door u neergelegde documenten namelijk uw rijbewijs, uw visserskaart, een document m.b.t. uw pensioenfonds, een kopie van een aangifte bij de politie i.v.m. het verlies van uw motorfiets, een kopie van een bankafschrift van uw dochter, een kopie van uw familierantsoenkaart, het OL-certificaat van uw echtgenote, een schoolcertificaat van uw zoon en

twee medische attesten vermogen evenmin uw asielrelaas te staven. Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote S. P. eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw P. S. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Sakkoddai, Jaffna district, Sri Lanka. In 1995 werd uw streek ingenomen door het Sri Lankaanse leger waardoor u uitweek naar Tharmapuram in de Vanni. In 1996 verliet u Tharmapuram en ging u naar Udayarkaddu. Daar werkte uw echtgenoot voor de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). Hij bracht er voedsel naar de kampen van de Tijgers en werd daarvoor betaald. Dit was een voltijdse job die hij gedurende 14 jaar uitoefende. Daarnaast werkte hij in de weekends nog als visser. In 2008 verlieten jullie Udayarkaddu. U en uw gezin verbleven een tijdje in Vallipunan. Op 1 februari 2009 vond er een bomaanslag plaats. Uw derde kind, dat toen nog maar anderhalve maand oud was, kwam daarbij om het leven en uw arm was gebroken. Vervolgens vluchtten jullie naar Mattalan en op 19 februari 2009 keerden jullie uiteindelijk per boot terug naar Jaffna district. U ging er opnieuw in Sakkoddai wonen. In september 2010 kreeg uw echtgenoot problemen met het leger. Iemand in Sakkoddai had hem verraden en aan de militairen verteld over zijn activiteiten bij de LTTE. Tot drie keer toe kwamen ze bij uw thuis naar hem op zoek maar hij was er nooit. Ze vielen u daarbij lastig. Uw echtgenoot ging naar het militair kamp in Sakkoddai. Daar werd hij doorgestuurd naar het militair kamp van Valvettithurai. De militairen stelden hem vragen over zijn connecties met de LTTE. Hij vertelde hen de waarheid, namelijk dat hij tegen betaling voor hen had gewerkt. Zijn identiteitskaart werd in beslag genomen en hij diende zich elke week te melden in Valvettithurai. Enkele weken later stonden de moeders van twee mannen die zich net als uw echtgenoot moesten melden te wenen voor de poort van het kamp. Ze waren verdwenen. Uw echtgenoot werd bang dat hem hetzelfde zou overkomen en jullie vluchtten met het ganse gezin op 12 oktober 2010 naar Colombo. Daar kwamen jullie in contact met een smokkelaar die u en uw gezin naar Europa bracht. Eerst namen jullie een vlucht naar China. Van daaruit vlogen jullie naar Afrika en vervolgens naar Europa. Dan werden jullie met een auto naar België gebracht waar u op 22 november 2010 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een gelegaliseerde kopie van de geboorteakte van uw echtgenoot, uw identiteitskaart, het rijbewijs van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, een gelegaliseerde kopie van de geboorteaktes van uw uzelf en uw twee kinderen, de visserskaart van uw man, een document m.b.t. het pensioenfonds van uw echtgenoot, een kopie van een aangifte bij de politie i.v.m. het verlies van de motorfiets van uw echtgenoot, een kopie van een bankafschrift van uw dochter, een brief van de vissersvereniging van Nagarkovil, een brief van de Grama Sevaka van Sakkoddai, een kopie van een verklaring van de pastoor van Sakkoddai, een kopie van uw familierantsoenkaart, uw OL-certificaat, een schoolcertificaat van uw zoon en twee medische attesten.

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofd niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u, ondanks uw bewering gedurende 14 jaar in de Vanni te hebben gewoond, slechts één document kan neerleggen dat kan aantonen dat u in Vanni hebt verbleven. Het betreft namelijk uw huwelijksakte die werd opgesteld in 1996. Van de jaren na 1996 kon

u echter geen enkel document neerleggen dat uw verblijf in de Vanni kon bewijzen. U legde wel verschillende documenten neer die zijn uitgegeven in de periode 1995 – 2009 maar behalve uw huwelijksakte werd geen enkel ander document daarvan uitgegeven in de Vanni. Volgens de OL certificaten van uw echtgenote nam zij in december 1995 alsook in december 1997 deel aan examens in Point Pedro. Zelf verklaarde ze nochtans in 1995 reeds te zijn gevlucht naar de Vanni. Uw rijbewijs werd in 2005 uitgegeven. Daarop staat een adres vermeld in Thirukadaloor in Trincomallee district. Volgens u deed u uw rij-examen in Trincomallee en verbleef u daar toen bij een vriend. Daarom gaf u zijn adres op als verblijfplaats (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Aan deze verklaringen kan echter weinig geloof worden gehecht. Bovendien staat op de identiteitskaart van uw echtgenote die in 2001 werd uitgegeven eveneens dat zij in Thirukadaloor woont. Zij verklaarde dit door te stellen dat haar moeder daar woonde en zij bij de aanvraag van haar identiteitskaart het adres moest opgeven waarop ze die wilde ontvangen. Aangezien het in Vanni niet mogelijk was om een identiteitskaart aan te vragen, gaf ze het adres van haar moeder op. De vaststelling dat zowel de identiteitskaart van uw echtgenote als uw rijbewijs een adres in Thirukadaloor vermelden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring gedurende 14 jaar in de Vanni te hebben gewoond. Het is overigens ook niet geloofwaardig dat uw echtgenote in 2001 in LTTE gecontroleerd gebied zou wonen maar wel een nationale identiteitskaart zou aanvragen. Verder dient te worden opgemerkt dat uw zoon in 2002 eveneens in Trincomallee werd geboren. Er kan dus worden besloten dat uit de documenten die u neerlegde alles behalve blijkt dat u tussen 1995 en 2009 permanent in Vanni gebied zou hebben gewoond. Voorts verklaarde u dat uw echtgenote op 1 februari 2009 gewond raakte bij een bombardement in de Vanni. Ze had daarbij haar arm gebroken (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Uit het medisch attest dat u neerlegt en dat op 3 maart 2009 in Jaffna werd uitgegeven, blijkt echter nergens dat uw echtgenote gewond werd bij een bombardement. Integendeel, volgens het attest zou uw echtgenote haar arm hebben gebroken bij een ongelukkige val van haar fiets. Behalve uw ongeloofwaardige verklaring dat u 14 jaar lang in de Vanni zou hebben verbleven, zijn er evenzeer twijfels gerezen m.b.t. enkele andere zaken. Volgens uw verklaringen zou u op 19 februari 2009 per boot van Mattalan naar Point Pedro zijn gevlucht (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Volgens uw echtgenote zouden jullie over zee zijn teruggekeerd naar Point Pedro (zie gehoorverslag CGVS p. 2). De afstand tussen deze twee plaatsen bedraagt ongeveer 70 kilometer. Het kan op zijn minst eigenaardig worden genoemd dat u in februari 2009, wanneer de oorlog op zijn einde loopt en hevig woedt, tracht de Vanni te ontvluchten per boot. Zowel het Sri Lankaans leger als de LTTE waren immers ook op zee sterk vertegenwoordigd.

Verder verklaarde u dat het Srilankaans leger drie keer bij uw thuis naar u op zoek kwam. Toen u uiteindelijk in het legerkamp was, vroegen ze u wat u voor de LTTE had gedaan. U vertelde de waarheid en zei dat u tegen betaling voor de Tijgers had gewerkt. Na het verhoor werd u doorgestuurd naar een groter legerkamp in Valvettithurai. Daar werd uw identiteitskaart in beslag genomen. Er werd u opgelegd u wekelijks te melden in het legerkamp van Valvettithurai (zie gehoorverslag CGVS p. 8). U deed dit drie keer en werd daar nooit slecht behandeld (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Na de derde keer werd u bang en bent u gevlucht (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Er dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat u de militairen vertelt dat u voor de LTTE hebt gewerkt en dat zij u daarna zomaar vrijuit laten gaan. Personen van wie men louter vermoedens had dat die iets met de LTTE zouden te maken gehad kunnen hebben, werden door het Sri Lankaans leger hardhandig aangepakt. Dat ze u altijd goed behandeld hebben, u niet geslagen hebben en u na verhoor zomaar lieten gaan, is dan ook volledig in strijd met gekende situatie. Uw verklaring dat u niet werd opgesloten en altijd goed behandeld werd, doet eens te meer afbreuk aan uw beweerde banden met de LTTE.

Voorts verklaarde u nadat u zich niet meer ging melden per bus naar Colombo te zijn gevlucht. U passeerde daarbij de legercontrolepost van Omanthai. U toonde daar uw rijbewijs en uw visserskaart maar u zou niet zijn tegengehouden (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Ook deze verklaring ondermijnt op ernstige wijze uw verklaring dat u uit schrik voor het leger zou zijn gevlucht. Aangezien het leger u een meldingsplicht had opgelegd, was u voor het leger iemand die in de gaten gehouden moest worden. Het is dus niet aannemelijk dat u probleemloos voorbij de legercontrolepost kon geraken op uw reis van Point Pedro naar Colombo.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het

noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit. De identiteitskaart van uw echtgenote en de gelegaliseerde kopieën van de geboorteaktes van uw echtgenote en twee kinderen bevestigen ook hun nationaliteit en identiteit. Deze staan evenwel niet ter discussie. Uw huwelijksakte bevestigt uw burgerlijke staat en het feit dat u in 1996 in de Vanni gehuwd bent. De brief van de Grama Sevaka van Sakkoddai, de brief van de vissersvereniging van Nagarkovil en de verklaring van de pastoor van Sakkoddai werden ten uwer behoeve opgesteld en hebben bijgevolg geen objectieve bewijswaarde. De overige door u neergelegde documenten namelijk uw rijbewijs, uw visserskaart, een document m.b.t. uw pensioenfonds, een kopie van een aangifte bij de politie i.v.m. het verlies van uw motorfiets, een kopie van een bankafschrift van uw dochter, een kopie van uw familierantsoenkaart, het OL-certificaat van uw echtgenote, een schoolcertificaat van uw zoon en twee medische attesten vermogen evenmin uw asielrelaas te staven. Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote S. P. eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers menen dat zij onder het toepassingsgebied vallen van artikel 1 van de Conventie van Genève. Verzoekers verwijzen daarvoor naar de veiligheidssituatie in Sri Lanka en stellen dat hoewel de oorlog in het noorden en oosten van het land tussen de Tamil verzetsbeweging LTTE en het Sri Lankaanse leger officieel in mei 2009 beëindigd werd, de situatie erg precair blijft. Voornamelijk Tamils uit het noorden en het oosten zouden nog steeds vervolgd worden in Sri Lanka, vooral wanneer ze in verband worden gebracht met de LTTE. Verzoekers wensen een aantal conclusies uit de bestreden beslissingen te weerleggen.

3.2. Verzoekers houden vol van 1996 tot 2009 in Vanni verbleven te hebben en wijzen erop dat verzoekster stukken heeft neergelegd over de examens die ze had afgelegd. Uit deze stukken blijkt dat verzoekster ingeschreven was in een school met adres in Point Pedro. De examens vonden echter plaats in Vanni omdat de school gesloten werd tijdens de oorlog. Op het document kan men bovendien duidelijk vaststellen dat het document verstuurd werd naar het adres in Udaiyarkaddu in Vanni. Verzoekers geven toe dat het rijbewijs en de identiteitskaart het adres vermelden van verzoeksters moeder in Thirukadaloor. Na het vredesakkoord van 2002 verhuisde verzoeksters moeder. De vriend van verzoeker nam het huis over. Verzoeker gebruikte dit adres voor zijn rijbewijs. Aldus dient volgens verzoekers geloof te worden gehecht aan hun onafgebroken verblijf in Vanni.

3.2.1. Verzoekers geven in hun verzoekschrift een gekunstelde *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde ongeloofwaardige verklaringen aangaande hun verblijf in Vanni alsnog geloofwaardig te laten voorkomen of te verzoenen. De Raad acht deze uitleg niet aannemelijk en stelt verder vast dat verzoekers slechts één document neerlegden uit Vanni, met name hun huwelijksakte die werd opgesteld in 1996. Zowel uit hun verklaringen als uit de overige documenten blijkt dat ze na 1996 geen verblijf in Vanni kunnen aantonen. Uit de OL certificaten van verzoekster kan geenszins afgeleid worden dat de examens plaatsvonden in Vanni en het certificaat bevat overigens een stempel van Point Pedro. Daarnaast verklaren verzoekers in hun verzoekschrift op geen enkele wijze waarom verzoekster in 2001 wel in LTTE gecontroleerd gebied zou gaan wonen terwijl ze volgens de neergelegde identiteitskaart in het zuidelijker en rustiger gebied waren ingeschreven. Verzoekers verklaren evenmin hoe ze met een recente nationale identiteitskaart ongemoeid in LTTE gebied konden reizen, noch lichten ze toe hoe hun zoon in 2002 eveneens in Trincomallee werd geboren en waarom verzoekster verklaarde op 1 februari 2009 gewond te zijn geraakt bij een bombardement in de Vanni, terwijl uit het neergelegde medisch attest blijkt dat ze op 3 maart 2009 in Jaffna een ongelukkige val met de fiets had. Het voorgehouden bombardement komt dan ook bedrieglijk voor. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen onverminderd overeind.

3.2.2. Verzoekers leggen twee nieuwe documenten voor, met name twee attesten van de bank die ze per fax op 13 september 2011 hebben ontvangen. Vooreerst hecht de Raad geen geloof aan faxkopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder betreffen de documenten een pandovereenkomst waaruit bezwaarlijk een indicatie van verzoekers woonplaats kan worden afgeleid. Het eerste document is een "Pawn Ticket" van de "Bank of Tamileelam" van 2 oktober 2007. Daargelaten dat zowel het vakje "permanent address" als "temporary address" in het Sri Lankaans zijn ingevuld, dit document niet voorzien is van een vertaling en dus niet conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt neergelegd, kan een dergelijk document de gegevens in een officiële identiteitskaart niet weerleggen. Voorts is het tweede document (stuk 4) volkomen onleesbaar is en bevat het een handtekening van een niet nader te identificeren "Officer" wat bezwaarlijk de authenticiteit van het stuk kan aantonen. Verzoekers tonen dan ook niet aan gewoond te hebben in LTTE-gebied voor hun komst naar België. Er zijn dan ook geen redenen aangevoerd waarom aan deze nieuwe documenten enige bewijswaarde dient te worden gehecht.

3.2.3. De overige argumenten in verband met hun gevaarlijke vlucht per boot (in een oorlogssituatie neemt men veiligheidsrisico's) en het leger dat hem in de gaten wenste te houden en daarom vrijuit liet gaan, zijn niet ernstig. De bestreden beslissing stelt immers terecht dat wanneer het leger een doorgedreven controle doorvoert en hiervoor speciale kampen aanlegt, het ongeloofwaardig is dat verzoeker zomaar vrijuit kon gaan nadat hij militairen vertelde dat hij veertien jaar lang voltijds voor de

LTTE had gewerkt. Personen van wie men louter vermoedens had dat die iets met de LTTE zouden kunnen te maken gehad hebben, werden immers door het Sri Lankaans leger hardhandig aangepakt (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verzoeker toont dan ook niet aan in de negatieve aandacht te staan van zijn overheid. Niet alleen kreeg hij gedurende vele jaren alle administratieve steun, hij werd steeds goed behandeld. De vaststelling dat verzoeker en zijn gezin probleemloos voorbij de legercontrolepost konden geraken op reis van Point Pedro naar Colombo kan dit slechts versterken.

3.2.4. Verzoekers citeren in hun verzoekschrift diverse passages uit een nota van het UNHCR van juli 2009, rapporten van Human Rights Watch van 2 februari 2010 en 7 september 2011, een 'country operations profile' van het UNHCR van 2010, de UNHCR *Guidelines* van 2010, een rapport van de *International Commission of Jurist* van september 2010 en rapporten van *Amnesty International* van 7 en 12 september 2011 en 4 augustus en 3 september 2010. Verzoekers stellen dat uit dit alles blijkt dat de overwinning op de LTTE het Sri Lankaanse leger een vrijbrief heeft gegeven om alle vermeende of effectieve opposanten op systematische en ongecontroleerde wijze te vervolgen. Deze vervolging zou de vorm aannemen van ongedifferentieerd geweld tegen één bepaalde bevolkingsgroep: de Tamils. Uit deze informatie zou blijken dat verzoekers een verhoogd risico lopen op vervolgingen en mensenrechtenschendingen.

De Raad benadrukt dat in de "*UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum Seekers From Sri Lanka*" van 5 juli 2010 – die de door verzoeker geciteerde *Guidelines* van juli 2009 fundamenteel heeft gewijzigd, en waarbij in juli 2011 nog door het UNHCR werd bevestigd dat zij vasthoudt aan deze *Guidelines* van juli 2010 (zie administratief dossier, stuk 16) – duidelijk wordt gesteld dat, gezien het einde van de vijandelijkheden, Sri Lankanen afkomstig uit het noorden van het land niet langer een beroep op internationale bescherming kunnen laten gelden enkel en alleen op basis van het risico op willekeurig geweld. In het licht van de verbeterde mensenrechten- en veiligheidssituatie in Sri Lanka is er niet langer een nood aan een collectieve bescherming voor Sri Lankanen van Tamil-etnie afkomstig uit het noorden van het land. Derhalve dienen alle asielverzoeken van Sri Lankaanse asielzoekers op hun individuele merites te worden beoordeeld. De Raad erkent eveneens dat uit deze *Guidelines 2010* blijkt dat personen die verdacht worden van banden met het LTTE als een risicoprofiel kunnen aantonen. Echter, in dergelijk geval moet uit het individuele dossier – namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen- blijken of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming – *quod in casu non*. De commissaris-generaal stelde immers terecht vast dat aan verzoekers LTTE-profiel geen geloof kon worden gehecht, noch aan verzoekers verklaring gedurende 14 jaar in Vanni te hebben gewoond en aldus evenmin dat hij tijdens de oorlog de LTTE heeft geholpen door voedsel naar de kampen te brengen. Verzoeker kan dan ook allerminst staande houden dat er in zijn hoofdte objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Bovendien volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.2.5. Volgens verzoekers is er voor hen geen alternatieve vestiging mogelijk in andere delen van het land. Daar verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt over een LTTE-profiel te beschikken en evenmin gedurende 14 jaar in de Vanni te hebben gewoond, is er ook geen nood aan een intern vestigingsalternatief. Te meer daar uit de *Subject Related Briefing "Sri Lanka" – "Veiligheidssituatie Jaffna & Noordelijke Peninsula"* van 6 januari 2011 (p. 9) blijkt dat de veiligheidssituatie in Jaffna, uit welk district verzoekers oorspronkelijk afkomstig zijn, sinds het einde van het gewapend conflict aanzienlijk is verbeterd en dat er in het geheel geen sprake meer is van politiek geweld, alleen van louter criminele delicten. De Raad ziet verder ook niet in waarom verzoekers refereren naar de situatie in Colombo.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers menen als Tamil het risico te lopen blootgesteld te worden aan ernstige schade zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers verwijzen in dit verband naar de rapporten die zij eerder aanhaalden in hun verzoekschrift.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK